18/04/2022

Τι θυμόμαστε κάθε ημέρα της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδας

/ Ορθόδοξες Προβολές

Την Μ. Δευτέρα (Κυριακή Βαΐων εσπέρας) θυμόμαστε τον πάγκαλο Ιωσήφ, υιό του Ιακώβ, τον οποίο τα αδέρφια του πούλησαν για 20 χρυσά νομίσματα στους Ισμαηλίτες. Έπαθε και υπέφερε ο Ιωσήφ, όπως και ο Χριστός. Τελικά ο Φαραώ τον κατέστησε άρχοντα της Αιγύπτου. Αυτό προτυπώνει την ένδοξη Ανάσταση του Κυρίου. Σε καιρό πείνας ο Ιωσήφ, άνοιξε τις αποθήκες και έθρεψε τους πεινασμένους Αιγυπτίους και τους αδελφούς του. Σιτοδότης ο Ιωσήφ, σιτοδότης και ο Χριστός. Πάντοτε προσφέρει και προσφέρεται «εις βρώσιν τοις πιστοίς». Θυμόμαστε ακόμη την άκαρπη συκή, η οποία συμβολικά και πνευματικά είναι η συναγωγή των Εβραίων, αλλά και κάθε ανθρώπινη ψυχή, που δεν αποδίδει πνευματικούς καρπούς. Ο Χριστός καταράστηκε την συκή και ξεράνθηκε. Κάθε δέντρο που δεν κάνει καρπούς, όπως ο ίδιος ο Κύριος είπε, θα κόβεται και θα μπαίνει στην φωτιά. Ανάλογα θα συμβεί και με τους ανθρώπους.

Την Μ. Τρίτη (Μεγάλη Δευτέρα εσπέρας), ακούμε στον ναό, την παραβολή των

δέκα (10) παρθένων, οι οποίες περίμεναν τον νυμφίο με αναμμένες τις λαμπάδες, κατά τη συνήθεια που είχαν την εποχή εκείνη. Πέντε από αυτές ήταν μυαλωμένες και πήραν μαζί τους λάδι για να τροφοδοτούν την λαμπάδα. Οι υπόλοιπες πέντε δεν έπραξαν κάτι τέτοιο. Έτσι όταν ήρθε ο νυμφίος ξαφνικά μέσα στην νύχτα, έψαχναν την υστάτη να βρουν λάδι για τις λαμπάδες τους. Αποτέλεσμα; Οι πρώτες πέντε μπήκαν μαζί με τον νυμφίο στην χαρά του νυμφώνος, ενώ οι άλλες πέντε κλείστηκαν έξω. Νυμφίος είναι ο Χριστός. Και νύμφη η Εκκλησία, και η κάθε ανθρώπινη ψυχή. Καλούμαστε σε εγρήγορση και πνευματική επαγρύπνηση για να μην μείνουμε και εμείς έξω του Νυμφώνος Χριστού, της Βασιλείας των ουρανών. Επιπλέον, φέρνουμε στην μνήμη μας τον οκνηρό δούλο, ο οποίος έκρυψε στη γη το τάλαντο που ο κύριός του, του είχε εμπιστευθεί. Τάλαντο είναι το χάρισμα ή τα χαρίσματα που έχει ο κάθε ένας. Καλούμαστε να αξιοποιήσουμε τα χαρίσματα αυτά για τη δική μας σωτηρία, αλλά και για το καλό του πλησίον μας.

Την Μ. Τετάρτη (Μεγάλη Τρίτη εσπέρας), οι θειότατοι Πατέρες εθέσπισαν να τελούμε μνήμη, του περιστατικού με την πόρνη γυναίκα. Αυτή η άγνωστη γυναίκα η οποία δεν είναι, όπως εσφαλμένα νομίζουν μερικοί, η Μαρία η Μαγδαληνή, σε ένδειξη ταπείνωσης και άκρας μετάνοιας αλείφει με μύρο τα πόδια του Χριστού, ενώ δάκρυα κυλούν από τα μάτια της. Είναι δάκρυα μετανοίας. Και ο πολυέλεος Χριστός την συγχωρεί. Την ίδια στιγμή ο Ιούδας ο δυσεββής συμφωνούσε με τους γραμματείς και τους αρχιερείς το ποσό που θα πάρει, προκειμένου να προδώσει τον Διδάσκαλο του.

Την Μ. Πέμπτη (Μεγάλη Τετάρτη εσπέρας), συνέβησαν τα εξής τέσσερα σωτηριώδη γεγονότα: 1. Ο ιερός Νιπτήρας: Ο Ιησούς, παρ΄ όλο που είναι ο Διδάσκαλος τους και ο Θεός, πλένει τα πόδια των μαθητών Του, δίνοντας έτσι, σ' αυτούς και σ' εμάς παράδειγμα ταπεινώσεως. 2. Ο Μυστικός Δείπνος. Το τελευταίο επίγειο δείπνο του Χριστού με τους μαθητές Του. Το βράδυ αυτό ο Κύριος μας παρέδωσε το Μυστήριο της Θ. Ευχαριστίας. 3. Η υπερφυά προσευχή του Χριστού. Έγινε αμέσως μετά τον Μυστικό Δείπνο και λίγο πριν την σύλληψη Του. Λέγεται και αρχιερατική προσευχή. Είναι προσευχή γεμάτη από αγωνία και αγάπη για τον κόσμο. 4. Η προδοσία. Βασική αιτία που ο Ιούδας πρόδωσε τον Κύριο και Θεό του, είναι το πάθος της φιλαργυρίας.

Την Μ. Παρασκευή (Μεγάλη Πέμπτη εσπέρας), επιτελούμε τα άγια και σωτήρια Πάθη του Κυρίου μας. Ο Χριστός καταδικάζεται από το συνέδριο των ανόμων σε θάνατο δια σταυρού. Ο Ιησούς φραγγελώνεται, υβρίζεται, εξευτελίζεται, ραπίζεται και σταυρώνεται. Την εποχή εκείνη σε θάνατο δια σταυρού καταδικάζονταν οι χειρότεροι εγκληματίες. Ήταν ένας θάνατος εξευτελιστικός και ατιμωτικός. Γι' αυτό και σταύρωσαν τον Χριστό και μάλιστα ανάμεσα σε δυο ληστές. Ο θάνατος

στον σταυρό προερχόταν από ασφυξία και όχι από αιμορραγία. Το βάρος του σώματος πίεζε τους πνεύμονες και ο εσταυρωμένος πέθαινε σε λίγες ώρες ή και μέρες από ασφυξία. Ο Χριστός πέθανε σε λίγες ώρες. Και αυτό δεν είναι τυχαίο. Οι στρατιώτες έσπασαν τα σκέλη των δύο ληστών για να πεθάνουν γρηγορότερα, αφού την άλλη μέρα ήταν το Πάσχα των Εβραίων και δεν έπρεπε τα σώματα τους να μείνουν στον σταυρό. Ο Χριστός όμως αφού πέθανε, δεν του έσπασαν τα σκέλη για να πληρωθεί έτσι η Γραφή «οστούν ου συντρίψατε απ' αυτού» (Έξοδος 12, 10). Όπως κατά την έξοδο οι Ισραηλίτες έσφαξαν ένα αρνί, προσέχοντας να μην του σπάσουν τα οστά, έτσι και τώρα και στον Χριστό που είναι ο Αμνός του Θεού δεν του σπάνε τα οστά. Ο πασχάλιος εκείνος αμνός συμβολίζει τη θυσία και την ακεραιότητα του αμνού Ιησού. Ο Χριστός θυσιάζεται για το δικό μας Πάσχα. Με το πανάγιο του αίμα, μας εξαγοράζει από την κατάρα του νόμου, μας ελευθερώνει από τα δεσμά του Άδου. Την στιγμή του θανάτου του Χριστού, η άψυχη φύση συγκλονίζεται. Μεγάλος σεισμός γίνεται και ο ήλιος έκρυψε για τρεις ώρες τις ακτίνες του.

Το Μ. Σάββατο (Μεγάλη Παρασκευή εσπέρας), εορτάζουμε την θεόσωμο ταφή και την εις Άδου Κάθοδο του Κυρίου και Θεού μας Ιησού Χριστού, με την οποία μας χάρισε την αιώνια ζωή, απαλλάσσοντάς μας από την φθορά και τον θάνατο. Ο τάφος του Ιησού γίνεται πηγή ζωής. Ο Άδης χάνει την ισχύ του. Ο θάνατος θανατώνεται. Το βράδυ της Μ. Παρασκευής ψάλλεται η ακολουθία του Επιταφίου. Ψάλλεται ο υπέροχος και μεστός νοημάτων Κανόνας του Μ. Σαββάτου και τα Εγκώμια. Ακολούθως γίνεται λιτάνευση του Επιταφίου πέριξ του Ναού ή και στους δρόμους της Ενορίας.

Την Αγία και Μεγάλη Κυριακή του Πάσχα εορτάζουμε την εκ νεκρών Ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η Εκκλησία μας σε ανάμνηση της Αναστάσεως ψάλλει τον υπέροχο και γεμάτο νόημα ύμνο: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασιν ζωήν χαρισάμενος». Η Ακολουθία της Αναστάσεως τελείται ξημερώματα της Κυριακής του Πάσχα (αρχίζει τα μεσάνυχτα του Μ. Σαββάτου προς Κυριακή του Πάσχα). Ψάλεται πρώτα ο Όρθρος με τον υπέροχο Αναστάσιμο Κανόνα και ακολουθεί η Θεία Λειτουργία της Αναστάσεως.